

værdiløs ved, at den ikke kan forbruges i frisk Tilstand, og da der ved Vurderingen af Kreaturerne ikke maa tages andet Hensyn end netop til Kreaturerens Værdi, er der her et Forhold, som det forekommer mig kræver nærmere Overvejelse. Ellers er det jo saaledes, at den, der faar sin Besætning slaaet den 1. Oktober, lider et væsentligt større Tab, i hvert Fald Driftstab, end den, der faar sin Besætning slaaet ned f. Eks. den 1. Maj. Jeg henstiller, om det ikke er muligt at faa rettet noget paa dette Forhold.

Hvad Afspærringsreglerne angaar, tror ogsaa jeg, at det at afsperre enkelte Ejendomme meget skarpt sikkert vil være klogere end den Maade, hvorpaa man bærer sig ad for Tiden, og navnlig tidligere, nemlig ved at afsperre større Omraader. Men hvordan skal en saadan Afspærring etableres? Ja, man kan lukke Kroer, som det er sagt, man kan forbyde Afholdelse af Møder i Hoteller og paa Kroer o. s. v., og man kan vist ogsaa efter de Lovregler, vi har, holde Børn fra at gaa i Skole, men man kan derimod ikke hindre, at Folk fra en Ejendom, hvor der er Mund- og Klovesyge, har et vist Samkvem med andre, og derved kan Smitten føres videre. Jeg er f. Eks. ikke sikker paa, at man har Lovhjemmel til at lukke Biografteatre uden at give Erstatning derfor. I det hele taget er det meget vanskeligt at etablere fuldt betryggende Afspærringsregler. Det bedste vilde være, om der mellem Myndighederne og Landbrugerne tilvejebragtes et Samarbejde, saaledes som der ogsaa udtrykkes Ønske om i Bemærkningerne til Lovforslaget. Men, som sagt, jeg tror, at de Straffebestemmelser, der foreslaas i Lovforslaget, er for strenge til, at dette Maal kan naas.

Det Eksempel, som den højtærede Ordfører for Socialdemokraterne (J. P. Jensen) nævnte, og som ogsaa er nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget —, en Besætning, hvorfra 80 andre Besætninger blev smittet, i hvilken Anledning der blev rejst Retssag mod den paagældende Landmand —, er vel egentlig Aarsagen til det foreliggende Lovforslags Fremkomst, idet man ikke har ment at have Hjemmel i den gældende Lovgivning til at lægge et tilstrækkeligt Ansvar paa den vedkommende Landmand. Jeg kender det nævnte Tilfælde og ved, hvor det er passeret; det er en ret stor Besætning, og der arbejder ikke saa faa Mennesker i det paagældende Landbrug. Den Omstændighed, at Manden har været sat under Tiltale, at der har været Politi-

undersøgelse o. s. v., uden at man har kunnet faa noget ud af det, maa jo være et Bevis for, at ingen paa denne Ejendom, hverken Ejeren eller nogen af hans Personale, har haft den fjerneste Mistanke om, at der forelaa Mund- og Klovesyge. Det er jo den Slags Tilfælde, man kan komme ud for, og derfor forekommer det mig, at det maa præciseres meget nøjere, hvad der skal til, før man kan drage nogen til Ansvar efter denne Lov.

I øvrigt agter vi fra vor Side ikke at lægge Lovforslaget og endnu mindre dets Formaal Hindringer i Vejen; vi skal under den Udvalgsbehandling, som vil finde Sted, gøre vort bedste for at fremme Lovforslaget hurtigst muligt.

Kr. Pedersen: De foregaaende Ordførere har alle været af den Opfattelse, at det foreliggende Lovforslag er velbegrundet ved, at Faren for denne farlige Sygdom maaske nu er større, end den nogen Sinde har været, og at i hvert Fald Frygten for den er i Tiltagende. Den sidste ærede Taler (Larsen-Badse) sagde, at det ikke er let for Videnskaben at konstatere, paa hvilken Maade Smitten særlig overføres, men der er jo dog een Smittevej, vi alle sammen kender. Naar der er opstaaet Mund- og Klovesyge i en Besætning, maaske hos en enkelt Ko, vil Dyr lægen gerne have, at Smitten skal overføres til hele Besætningen med det samme, for at Sygdommen ikke skal udstrækkes over længere Tid end allerhøjest nødvendigt. Og vi har da set, at Smitten kan bringes videre ved, at man overfører Skummet fra Koens Mund til et andet Dyr. Naar dette kan ske, kan man vel ogsaa tænke sig, at det samme Skum fra Koens Mund og ligeledes Skummet fra Klovene, som flyder i Stalden, kan føres med Fodtøjet fra den ene Stald til den anden og paa denne Maade bringe Smitten videre. Det er derfor aldeles nødvendigt, at alle Kreaturejere føler deres Ansvar med Hensyn til de Foranstaltninger, som skal foretages, men vi ved jo alle sammen, at man indenfor Landbruget overholder disse Bestemmelser med mere eller mindre Samvittighedsfuldhed. Det er rigtigt nok, som det ærede Medlem Hr. Hedelund sagde, at enhver samvittighedsfuld Kreaturejer tager disse Hensyn. Men der er ogsaa nogle, der er mindre samvittighedsfulde, og det er af Hensyn til dem, man altid maa lovgive. Det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse gjorde opmærksom paa, at det vist ikke betød synderligt at sætte saa høje Bøder, han syntes, de var for høje. Deri er jeg ganske uenig med det